

Un Senyor de Granollers

El dilluns vàrem conèixer la mort del Sr. Lluís Sitjes Ballescà a conseqüència d'una llarga malaltia que anava minant la seva fortalesa i les seves ganes de viure. No m'agrada recordar-lo moment-se a poc a poc, amb dificultats i amagant la cigarreta, anant a peu fins a la botiga de mobles. Prefereixo recordar-lo actiu, amable, elegant, presumit, imprevisible, generós, capaç de sorprendre't amb un comentari audaç o distreure't amb una anècdota viscuda d'allò més curiosa.

D'en Lluís Sitjes se'n podrien explicar moltes coses, com les vivències relacionades amb els seus anys de dirigent del Balonmano Granollers, anys en que el club va començar la seva impressionant trajectòria d'èxits, però no sóc el més indicat per fer-ho, ja que jo no les vaig viure. Es podria comentar la seva activa i brillant participació en esdeveniments públics granollerins (com ara la Fira de l'Ascensió o el Festival de Cinema de Granollers), però tampoc em correspon a mi, doncs per edat tampoc vaig coincidir-hi. Es podria descriure la seva energia imprescindible en l'àmbit de l'empresa privada (com la Publicitat o els Mobles), però penso que hi ha persones més íntimes que ho podrien fer molt millor. Es podria recordar la seva trajectòria decisiva a la Revista del Vallès, encara que de ben segur altres col·laboradors o redactors ho podrien fer amb molt més coneixement. Es podria esmentar la seva fidelitat de més de 60 anys vers els seus entranyables amics de

La Nau o, també, es podria parlar del seu granollerisme i de la seva intensa relació amb la ciutat i la seva gent...

És, finalment, a aquesta important vessant de la seva personalitat a la que vull dedicar l'article d'avui, no en va des de jove l'he admirat per traspuar en tots els seus moviments i pensaments, Granollers, en majúscules i en positiu. Sense entrar a considerar els seus posicionaments polítics, sovint no compartits i normalment irrellevants per les qüestions locals que ens unien, penso amb el Sr. Lluís Sitjes com un dels representants d'una generació que va lluitar per situar la nostra ciutat en el mapa, amb pocs mitjans, però amb grans dosis de creativitat, il·lusió i treball. Una generació que ens ha deixat el llegat de l'estima a la ciutat, tant dels seus veïns com de les seves entitats públiques i privades, però sense colors partidistes ni interessos de cap mena.

➡ Ramon DAVÍ

Encara el recordo com el gran relacions públiques que va ser, de fàcil i rica conversa, amè, interessat i curiós per tot el que ensumava Granollers o pels afers municipals del "seu" Ajuntament, i sempre disposat a oferirte els consells patriarcal i serens que la seva plàcida talaia carregada d'experiència li permetien.

I és que ens ha deixat un home de forta personalitat, de petjada innegable, de segures conviccions, d'indiscutibles fidelitats i, per damunt de tot, ens ha deixat un autèntic Senyor de Granollers.

Somrient has dit adeu

El somriure era inherent a la teva vida. Les teves converses denunciaven sempre el valor afegit d'una simpatia alegre. Fins i tot en moments difícils el teu subconscient et traïa i et feia manifestar tal com eres. La teva darrera abraçada me l'ha enviada Sant Pere, aquell porter que certament t'ha clucat l'ull i ha recordat amb tu moments d'esbargiment. T'agradava fer-hi bromes. Estic convençut que el teu darrer viatge ha estat molt semblant a tots els altres. Lluís, amb el teu tarannà, vaig aprendre a torejar situacions. Amb tu es podia parlar de tots els temes i els moments de conversa sempre es feien curts. Parlaven de política, de religió, de cultura, de Granollers i no hi faltava mai la sal de la teva ironia, de la teva capacitat caricaturesca i de la broma picaresca. La bellesa de la dona sempre hi era present. Malgrat que tu i jo teníem tendències polítiques força diferenciades, aquesta circumstància no va torpedinar mai els

nostres diàlegs. Perquè tu, Lluís, eres dialogant. Alguna vegada havíem pujat de to, quan parlàvem de la història del B.M. Granollers. Aquesta era un conversa que sovintejava. Te l'estimaves. Estic segur que a Sant Pere, quan t'ha obert la porta, li has regalat la insígnia del teu club. Dissortadament no podem conversar més en el teu despatx tan discret. Però aquella simpatia que brollava dels teus llavis quan les teves cames entrebancaven les teves passejades pel teu altre gran amor, Granollers, esdevindrà el teu millor regal. Dues etapes han marcat la teva vida amb signes civils força diferents, però la teva persona les ha superat, sense ser indiferent, ni amargat, ni rancuniós. La teva línia estava marcada per l'amistat que no negaves a ningú. En el llibre de la història de Granollers el teu nom figurarà en força capítols, tal vegada algun paragraf no t'agradi, tots en fem d'errades i no tothom fa la mateixa anàlisi dels fets històrics. Lluís, bon viatge.

➡ Joan SALA VILA

PEYUS ÒPTIMUS

Boira intel·ligent

Els de Vic, que solen ser espavilats (conec excepcions), tenen una frase que trobo genial per a promocionar la seva universitat: "A Oxford també hi ha boira".

Hi veig una manera intel·ligent i suggestiva d'associar una universitat petita i nova amb una de les de més prestigi d'Europa, utilitzant un nexa comú, la boira, que, vet aquí l'habilitat, fora d'aquest context és una característica ben molesta tant aquí, com a la **Gran Bretanya**.

Trobo estimulants aquesta capacitat que tenen les frases publicitàries, o millor dit, els que les escriuen, de convertir coses desagradables en agradables, negatives en positives.

La frase llúia en una tanca publicitària al peu de la C17 (quilòmetre 42) a **Aiguafreda** (direcció Vic) i si bé la grafia que li donava suport era fluixa, el missatge calava com la boira mateixa.

Comento això perquè el traç d'aquest treball del qual en desconec l'autor o autora, és inversament proporcional al de la majoria, en que el continent sol ser millor que el contingut, l'embolcall millor que l'article.

Però avui no volia parlar d'aparències, sinó de la capacitat de sorpresa que sorgeix allà on a vegades sembla tenir poca vida.

Quan un producte té la sort de lligar una bona frase promocional, sempre corre el perill que la següent no la superi, i aquest exemple vigatà tenia tots els números perquè això passés, o almenys és el que jo pensava cada vegada que pujant cap a **Prats** llegia la comunicació.

L'altre dia ja vaig veure que s'havien atrevit a canviar-la i trobo que el nou text segueix tenint enginy, qualitat, millor grafia i un nou element nacional, subtil i molt adient en un moment polític com el que ens ocupa. Diu així: "**Cambridge és a una hora de Londres. UVic**".

Quin serà el següent?

Permetin-me des d'aquesta columna fer arribar a la Pepi, al Lluís i a la Mercè el meu condol per la mort del seu pare, Lluís Sitjes Ballescà, un home simpàtic pel qual sempre tindrè un record afectuós i amable.

Jordi PEY
Periodista
granollers@
jordipey.com

